

Lakatos Elisabeth **Biztos helyet teremteni**

Milyen volt, amikor a cigánytelepen laktam? Jó volt. Az a világ, meg a mostani, két különböző dolog. Azért, mert ha az egyiknek nem volt, a másik kiegészítette, és osztoztak azon, amijük volt. A mostani világban ahhoz képest teljesen el van fajulva minden, egymás iránt nem adják meg a tiszteletet, kibeszélik egymást az emberek. Régen jobban összefogtak. Most meg egyre rosszabbodik. Sokan isznak, cigiznek, drogoznak.

A szüleim, amit csak tudtak, mindent megadtak nekünk. Igaz, hogy voltak nehézségek, de minden jót ránk fordítottak, hogy ne legyen hiányunk. Sajnos édesapám ivott, de mérsékelten. Aztán belemerült az ivásba, mindent elbukott. És csak teltek a napok, a hetek, az évek, és mindig feljött a családnak, hogy miért csinálta mindezt. Anyukám beletörődött, mert muszáj volt. Ahogy nőttem, úgy vettem magamnak észet. Ha nagy leszek, elvégzem az iskoláimat, hogy legyen belőlem valami. De nem úgy sikerült: a szakiskolában szerelmes lettem, és onnantól minden megváltozott. És aztán már csak úgy volt, hogy a jövőben gondolkoztam, hogy az életről való álmaim jóra forduljanak. Akit szerettem, avval is alapítottam családot. Jártunk nagyon sokáig, és aztán összeköltöztünk, és ott laktam a páromnak a családjánál. Szerettek. Megfogant a gyerek. Nagyon szép, és öröm volt, gratuláltak, ahogy megszületett. Azon voltunk, hogy mindent megadhassunk neki, amit csak lehetett, ne legyen semmiben hiánya. Megvolt mindene. A szülők is támogattak. Ahogy jött a többi gyerek, egyre jobban felfogtam, hogy ki akarok törni a családommal, hogy legyen külön házunk. De nagyon nehéz volt. És a nővéremnek köszönhetően a telepen sikerült venni egy házat. Amikor odaköltöztem, szép higiéniai tartottam a házat. Nagyon sokat idegeskedtünk, mert a közelben lakók közül páran nagyon hanyagok voltak. Nagyon sok szemet volt, nem is törődtek semmivel. Mi hiába voltunk bekerítve, már nem bírtuk, és mindig azt mondtuk, hogy mikor kerülünk ki ebből a szemből. Pedig nagyon jó volt, mert külön házunk volt, és a gyerekeknek mindenük megvolt, de hiába. Amikor mások dobálgatták kifelé a sok szemetet, nagyon hanyagok voltak. Mindig törtük a fejünket, hogy ez nem lesz jó így. Azon

törtük mindig a fejünket, hogy kitörjünk onnan is, és hogy jövőt alakítsunk ki a gyerekeknek: jobb és biztos helyet.

Nagyon sokat jártam a nagymamámal, keresgéltem CSOK-ba házat. Mindaddig, míg meg nem találtam egyet a magyar soron. De előtte, amikor jártam az iskolába, hogy szakmát kitanuljak, megkérdezték tőlem, mit szeretnék, mire vágyom az életemben. Hogy biztos helyet alakítsak a jövőben a gyerekeknek, feleltem. Folyamatban volt, és sikerült is. Nagyon jó élmény volt ez mindenkiben, főleg bennem, mert nagyon sokat jártam, hogy sikerüljön. De sikerült hála Istennek.

De amikor odaköltöztem, az utcabeliek nem nagyon szerették, mert az ő utcájukban nem mindenki akarja a cigányokat. Egymás véleményét kikérik, ki milyen, hogy vajon nagyhangúak-e, meg hogy hány gyerekük van. Ha a gyerekek szaladgáltak kint az udvaron, még azért is szóltak. Ha a házban szólt a zene, odajöttek, szóltak, hogy hangos, húzzuk le. Pedig tévéen szólt a zene. De hiába nem volt igazuk, nekik adtam igazat.